

er selvfølgelig ikke Auditørens Skyld, al den Stund han ikke er den, der afsiger Dommen.

Med Hensyn til Konduitelisterne vil jeg gøre den Bemærkning, at jeg beklager, at den højtærede Trafikminister synes at være glad ved dem og ikke mener, de kunne undværes, thi Personalet er i hvert Fald meget ked af dem og føler dem som noget, der hænger over Hovedet paa dem, og som de i Virkeligheden ikke kunne kontrolere paa de væsentlige og afgørende Punkter. Det er rigtigt nok, hvad den højtærede Minister sagde, at i Tilfælde af, at Karakteren er af en vis Art, skal den, hvem den gives, fortrolig gøres opmærksom derpaa. Men paa det allervigtigste Omraade, paa det Omraade i Konduitelisten, som omhandler, hvorvidt den paa-gældende er skikket til Avancement eller ej, skal den saaledes karakteriserede ikke have noget at vide derom, og det, Personalet føler er en Uret mod dem, er naturligvis navnlig det, at der saaledes kan gives dem en Karakter for at være uskikkede til Avancement, uden at de faa noget at vide derom, uden at de have Løjlighed til at kontrolere, gøre Indvendinger og muligvis forsvare sig overfor, hvad der er anført i den Henseende. Jeg synes, man maa give Personalet Ret i, at de føle det som noget uholdbart ved deres Stilling, at de uden Adgang til Forsvar kunne karakteriseres som værende uskikkede til Avancement; det kan dog være deres Velfærd, det drejer sig om. Jeg synes, noget saadant bør ikke ske. Selvfølgelig maa Administrationen være forsigtig med Hensyn til Avancement, og hvor det drejer sig om saa store Ting som Ansvar for Menneskeliv, kan der naturligvis være særlige Forhold at tage i Betragtning, saa at der er visse Folk, man ikke kan lade avancere til saadanne Poster. Men man bør ikke afgøre Sagen paa et hemmeligt Grundlag, saa at den paa-gældende ikke faar Løjlighed til Imødegaaelse og til, om muligt, at vise, at han er skikket til Avancement.

Den højtærede Trafikminister sagde, at det ved Fremlæggelsen af dette Forslag ikke havde været hans Tanke at gaa videre end til at lovfæste en allerede bestaaende Ordning. Ja, det har jeg været paa det rene med ved at se paa Forslaget, men det, jeg beklagede, var netop, at den højtærede Minister ikke nærede Ønske om at gaa videre, for Personalet indenfor Jernbaneanstalten har vist i høj Grad dette Ønske. Selv om det er nogenlunde tilfreds med den nuværende Tilstand, er

denne Tilfredshed i Virkeligheden kun relativ, nemlig paa Baggrund af den tidligere uheldige Tilstand, men dermed er, som jeg sagde i min første Tale, aldeles ikke givet, at de ikke nære videregaaende Ønsker, og det gøre de netop i meget høj Grad. Hvorvidt de 11 Punkter, som rummede Personalets Ønsker i 1906, da der var Tale om Ansættelse af en Auditor, vare under Drøftelse i Finansudvalget, kan jeg naturligvis ikke sige, men af Forhandlingerne den Gang her i Salen om den paagældende Post paa Finanslovforslaget fremgaar det ikke, at de have været til Forhandling. Det forekommer mig besynderligt, at man fra Administrationens og Ministeriets Side er saa utilbøjelig til at skabe en Retsordning, som kunde give Personalet Tillid til, at det er stillet paa et retfærdigt Grundlag og ikke paa et uretfærdigt Grundlag. Jeg tror, at der indenfor Personalet er den almindelige Følelse for Øjeblikket, at det ikke kan være sikkert paa, at Bedømmelsen af den enkeltes eventuelle Overtrædelser af Reglementerne, eller hvad det nu er, han sigtes for, sker paa et fuldt retfærdigt Grundlag. Naar jeg fremdrog dette Spørgsmaal ved denne Sags første Behandling, var det netop, fordi jeg ved, at der indenfor Personalet næres Ønske om en videregaaende Ordning, og jeg er ked af, at den højtærede Minister ikke synes at være tilbøjelig til at gaa videre end til den faste Ansættelse af en Auditor. Jeg tror, at hvis den højtærede Minister her vilde være imødekommende overfor Personalet, skulde han tage det Spørgsmaal under Overvejelse endnu en Gang og se, om han ikke kunde komme til det Resultat, at det Krav, Personalet her stillede, var et retfærdigt Krav, som den højtærede Minister burde være med til at opfylde.

Ivar Berendsen: Jeg skal ikke forlænge Debatten mange Minutter. Jeg vil begynde med overfor den højtærede Trafikminister at rette to Udtalelser, der vel ikke ere vigtige, men som jeg dog ikke ønsker i Fremtiden skulle gaa som Udtryk for, hvad jeg har sagt, thi jeg har ikke sagt dette. Jeg har ikke sagt, at det Lovforslag, jeg skarpt kritiserede, var typisk for de Lovforslag, som Statsbanerne eller Ministeriet for offentlige Arbejder — jeg ved ikke, hvilken af Delene den højtærede Minister sagde — fremlægger her i Tinget. Nej, jeg sagde, at det var typisk for, hvorledes et Lovforslag, navnlig angaaende Oprettelse af et nyt Embede, ikke bør for-